

BÜTÜN ATEŞLER SÖNDÜĞÜNDE

Filiz Özdem (İstanbul, 19 Temmuz 1965) İtalyan Lisesi'nden mezun olduktan sonra İÜ Edebiyat Fakültesi Felsefe bölümünü bitirdi, aynı bölümde yüksek lisans programına devam etti. Çeşitli dergi ve gazetelerde şiirleri, yazıları, yorumlayıcı sanat metinleri ve çevirileri yayımlandı. Şehir monografileri hazırladı. İtalyan yazarlardan pek çok kitap çevirdi. Maltepe Sanat Galerisi Yayınları'ndan *Saydam ve Seyirci* (1999) adlı şiir kitabı yayımlandı. *Korku Benim Sahibim* (2007, *Il silenzio della pietra* adıyla İtalya'da yayımlandı, 2018), *Düş Hırkası* (2009), *Yalan Sureleri* (2010), *Rüya Bekleyen Adam* (2013) (2015, Notre Dame de Sion Liseliler Edebiyat Ödülü), *Aşk Meçhule Yürür* (2015) adlı romanları ve çocuk edebiyatı alanındaki kitapları da YKY'den yayımlandı.

Filiz Özdem'in YKY'deki kitapları:

Romanlar

Korku Benim Sahibim (2007)
Düş Hırkası (2009)
Yalan Sureleri (2010)
Rüya Bekleyen Adam (2013)
Aşk Meçhule Yürür (2015)
Bütün Ateşler Söndüğünde (2022)

Doğan Kardeş

Yeryüzünden Binbir Efsane (2010)
Esrarengiz Arkadaşın Fısıldadıkları (2011)
Simay - Ninem Dış Perisi Oldu (2011)
Rosros ile Zenzen (2012)
Baykuş ile Çobanyıldızı (2012)
Sırlarla Dolu Konak (2012)
Efsaneler Diyarı - Ejderler, Ecinniler,
Gulyabaniler ve Cümle Yaratık (2012)
Zürafa Fazi (2013)
Sütün Yolculuğu (2013)
Zeynep - Benim Güzel Hayvanlarım (2014)
Rüya Ormanı (2014)
Gökkuşakını Kovalayan Kedi (2014)
Yağmur'un Rüyası (2014) / Jasmine's Dream (2015)
Utku'nun Kalemi (2015)
Kulaktan Kulağa (2015)
Efe'nin Beklenmedik Maceraları (2016)
Hoş Geldin Şaşa (2016)
Umudunu Yitirmeyen Sığırcık (2017)
Peki Şimdi Nereye? (2018)
Serçenin Denize Söylediği (2018)
Gizli Anılar Kuyusu (2019)
Dünya Dünya İçinde (2019)
Kitapcan Kanat Çırıyor (2020)
Mutluluk Hediyesi (2020)
Onun Adı Bobik (2021)
Seyrederim Dünyayı (2021)

Kitap Kurtları İçin:

Hayvanlar Âlemi - Doğadaki Dostlarımız (2010)
Kuşlar Bize Neler Söyler? (2010)
Tavşan Dağa Küserse, Kaplumbağa Koşarsa (2011)
Pirenin Yorganı, Karıncanın Rüyası (2011)
Eşek Dersem Çık, Keçi Dersem Kaç (2012)
Kedinin Kanadı Olsa (2013)

FİLİZ ÖZDEM

Bütün Ateşler Söndüğünde

Roman

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5928
Edebiyat - 1699

Bütün Ateşler Söndüğünde / Filiz Özdem

Kitap editörü: Zeynep Yılmaz
Düzeltili: Filiz Özkan

Kapak tasarımı: Nahide Dikel
Sayfa tasarımı: Mehmet Ulusel
Grafik uygulama: İlknur Efe

Baskı: Sena Ofset Ambalaj, Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sk. 2. Matbaacılar Sitesi B Blok
Kat: 6 No: 4NB 7-9-11 Topkapı - Zeytinburnu / İstanbul
Telefon: (0 212) 613 38 46
Sertifika No: 45030

1. baskı: İstanbul, Şubat 2021
ISBN 978-975-08-5262-6

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2021
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/yapikrediyayinlari](https://www.facebook.com/yapikrediyayinlari)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Asaf

Alevden varlıklar hareket ederdi hep içimde. Ben beni bildim bileli. Babamın o yangında cayır cayır yandığı günden beri. Ama sanki içimde ikinci bir iç vardı. Alevden varlıklar o ikinci huzursuz içimde kımıldanıp durur, yalımları bir uzar, bir kısalırdı. Diğer içim dümdüz, sakin, huzurlu bir ovaydı; gün boyu kuşlar cıvıldaşırdı. Oğlum o ovaya doğmuştu işte. O doğunca ova daha da enginleşmişti.

Çalkalanıp duran kayığın kenarlarına can havliyle ve gözlerimde hayatta hiç görmeyeceğini sandığı bir şeyi görmüş insanların hayreti ve korkusuyla yapışmış halde, “Allahım” diye haykırdım... “Allahım, sana çok yakınım, hem de çok uzak.”

Aslında seslendiğim Allah değil, ölümün ta kendisiydi. O iflah olmayacak bakış gözlerime oturmada az önceydi. Karanlık ve dalgalı sular oğlumu çekip almıştı içine. Çelimsiz gövdesiyle o saat sularla bir olmuş, yok olup gidivermişti oğlum. Ne bir çırpınma ne bir bağırtı... Az ötemde, gözlerimin önünde... Kayığın kenarlarına yapışıp kalmışım. En aşına olduğum, en çok konuştuğum, en çok sustuğum malzemeyi, ağaçtan varlık bulmuş şu ıslak tahtayı tutarken avuçlarım kavruluyordu. Dışında kabarıp duran sulara, içimde kabaran acı ve öfke karıştı. Su gibi aziz ol, su gibi ömrün olsun, dediğim hayatımın en değerli hediyesini sular almıştı, bir daha vermemecesine.

Demek içimdeki alevden varlıkların yerini, ateşi söndüren su alacaktı, su yakacaktı bundan böyle. Babamın acısı oğlumun acısıyla sönecekti. Alev olmuş sudan varlıklar yârenim olacaktı. Dünya, benden çalınan yavrumla kendi doğasına teslim olmuş, bense bütün ateşleri, bütün suları ezber edip bir hamlede birleştirerek göğsüme ok etmiştim. Artık yabandım bu dünyada. Dünya bir ceylan gibi vurmuştu beni.

Suyun sallanan karanlık perdelerine baktıkça aklımın içinde de sayfalar açılıp kapanıyordu. Taştan basamaklar belirip kaybo-

luyordu. Sanki hayalimde o taştan basamaklardan suyun dibine iniyordum. Ne de olsa böyle fırtınalı havalarda ben en çok balıkların ne yaptığını merak ederdim. Elimi uzatıp dokunduğum balıkların yüzgeçleri kanatlara dönüşüyor, her biri havalanarak gökyüzüne fırlıyordu. Suyun dibinde tek bir balık bile kalmıyordu. Ama ben suyun dibinde değil, bana şu yeryüzünde, tabiat karşısında bir hiç olduğumu hatırlatan, çalkalanıp duran kabuk gibi kaygın içindeydim. Kabuk oydu, yara ben. Balıkkuşlar da göğün kubbesine kara renkli taştan bir yorgan gibi yayılmıştı. Sanki hiç hareket etmiyor, beni ezecek devasa bir kütle gibi hızla üstüme doğru iniyorlardı. Tufanın göbeğindeydim. O sırada gözlerim karardı.

Çocukluk hatıralarımdan çıkıp gelen yabandomuzları burunlarımı uzatmış bana bakıyorlardı sanki. Küçük çekik gözleri daha da ufalarak ipincecik bir çizgiye dönüşüyor, o çizgiler göğe yükseldikçe burunları gitgide uzuyor, bana doğru yaklaşıyor, çıkardıkları sesler beynim içinde sağır edici bir gürültü yaratıyordu, kulaklarım zonkluyordu. Küçüklüğümde çok korkardım onlardan, büyüdükçe almıştım varlıklarına. Kışları daha çok gelirlirdi.

Bir şeyleri hayal meyal hatırlamak çok tuhaf. Ama hayal meyal hatırlıyordum. Sahil Güvenlik beni kayıktan almıştı. Bir battaniyeye sardılar. Hiç konuşmadım. Sanki lal olmuştum. Gerisi bulanık. Karaya çıktıktan bir süre sonra onlardan ayrıldım. Kendimi yürürken buldum. Ama yürüdüğüm yol, evime giden yol değildi; etrafı sık ağaçlarla ve sarmaşıklarla çevriliydi. Uzun bir süre yaprakların loşluğunda yoluma devam ettim. Bir daha hayata karışamayacağımı düşünüyordum. Nasıl olmuştu da sular almıştı oğlumu? Ona uzanan elim havada donuvermişti. Boşluğu tutmuş, öylece kalmıştı. Avucumda boşlukla. Babamın cenazesinde kadınlar anneme, “Allah bunu unutturacak acı vermesin” demişlerdi. Bu laf içime kazınmıştı. Babamın korkunç ölümünü unutturacak o daha büyük acı ne olabilir ki, diye düşünmüştüm kızgınlıkla, çocuk aklımla. Şimdi anlıyordum. Oğlumun ölümü, hayattaki ilk benzersiz çaresizliğim, ilk düşüşümdü aslında. İlk dağlanışım... Ellerimin ilk kez bir işe yaramayışı...

Yolum kadim bir mezarlığa çıkmıştı. Burayı biliyordum. Gazetelerde görmüştüm. Bir anne ile bebeğinin yan yana gömülü olduğu, yürüyen bebe mezarının olduğu yerd. Bebeğin minik mezarı baş ucundan kayarak annesinin mezarının üstüne binmiş, mezar

düzeltilmiş, yine kaymış, yine düzeltilmiş, üçüncü kez kayınca artık kimse ellememişti. Demek anasının göğsüne yatmak istiyor, demişler, ölüleri huzur içinde bırakmışlardı. Bana göre en başından müdahale edilmesi yersizdi zaten. Niye fizik kuralı gibi bir şeyle cenk ediliyordu ki! Ağaçlardan sarkan sarmaşıkların yerlere de yayıldığı yumuşak zemine bata çıka anasıyla bebenin mezarını aramaya koyuldum. İki mezarı fark eder etmez yüreğimdeki dert ayağa kalkıp beni yere yıktı. Gözlerimden yaşlar boşandı. Hıçkırıklarım kuş civıltılarına, kara çekirgelerin canhıraş feryatlarına ve kumru kuğurmalarına karıştı. Başka da hiçbir dünyevi ses işitilmiyordu, ne bir insan ne de bir taşıt ya da motor sesi. Sanki uhrevi bir sessizlikteydim. Kendi sesim kendi başıma düşe düşe ağladım, içlendim. Benim de çocuğum ölmüştü. Üstelik ben hâlâ hayattaydım. Olacak şey değildi! Gözyaşlarım bitince üç Kulhü bir Elham okudum.

Ortalık kararmaya başladığında, ki bu alacakaranlık saatlerini sabahları da akşamları da çok severdim, birden şaşırdım: Gün başlıyor muydu, bitiyor muydu, bilemedim. Yüzlerce yıllık ve yeni ölülerle kuşatılmış, yeşilin türlü tonuyla sarmalanmış bu tuhaf mezarlıkta zamanı da kaybettiğimi düşündüm. Ayağa kalktım. Pantolonuma bulaşan toprağı silkeledim. Devrik mezar taşlarının arasından, ileride ağaçların içine gizlenmiş, terk edilmiş küçük ahşap camiye doğru yürümeye başladım. Önümde minare niyetine kullanılan altı basamaklı, her yanını yosunlar kaplamış küçük bir yükselti vardı, kenarına Osmanlıca yazılı sarıklı mezar taşları dayalıydı. Bir basamakta, biri kafasından çıkarıp koymuş da birazdan gelip alacakmış gibi duran bir mezar taşı tepesi sarık duruyordu. Taş sarığın üstüne sağ elimi koydum. İç geçirdim. Tamamen ahşaptan yapılmış, tek bir çivinin bile çakılı olmadığı camiye doğru yürüdüm. Hafif aralık duran kapısını ittim. Kapı gıcırdayarak açıldı. İçeriden taşarak savrulan rutubet kokusu burnuma doldu. Yerlerde çiçekli, göbekli halılar seriliydi. Küçük pencerelerin birinden içerinin loşluğuna tatlı bir ışık süzülüyordu. Taş pencere denizliğinde yeşil naylon bir ibrik, boynunda asılı kehribar rengi bir tespih duruyordu. “Allahım” dedim... “Terk edilmiş bu ıssız mabedine geldim.”

Aslında sığındığım, nereye olduğunu bilmediğim kaçışımdı. Kimden, nereye kaçıyordum, bilmiyordum. O terk edilmiş ma-

bette kaç gün kaldığımı da. Kapı gıcirtıyla açılıp genç bir adam içeri girene kadar kimseyi görmedim. Yo, kapı birkaç gün önce de gıcırdamış, içeri bir köpek girmişti. Kan gölü gibi bir kırmızı halının üstüne kıvrılmış uyuklarken yüzümü yalayarak uyandırmıştı. Gözlerimi aralayıp da köpeğin sıcak nefesini burnumun dibinde hissedince birden yüzyıllar öncesine düşmüş gibi şaşırdım. Yeri mi, kim olduğumu bilemedim. Eshabı Kehf Mağarası'ndaki yedi uyurlardan biri sandım kendimi. Islak, şefkatli gözlerle bakan boz bir köpekti. "Kıtmiiir" diye fısıldadım çatallanan sesimle. Köpek bir daha yüzümü yaladı. Yo, burası bir mağara değildi. Yanımda da kimse yoktu. Ama köpek pekâlâ da Kıtmir olabilirdi. Açlığı hissetmesem de karnım guruldadı. Köpek yanıma uzandı, ben de yine uykuya daldım.

Kapı tekrar gıcırdadığında günlerden cumaydı. Geleni gideni pek olmayan bu ıssız camiye cuma namazını kılmaya uğramıştı genç çoban. Boynumda bir keşköl-i fukara asılıymış gibi, önüme çıkınındaki peynir ekmekten koydu. Bir de kocaman tarla domatesi. Ses etmeden ısıra ısıra yedim domatesi ekmeğin yanında. Ağzımın kenarından akan domates suyunu mintanımın yeniyle sildim. Bir süre, kana bulanmış gibi görünen mintanıma baktım sessizce. Ekmeğimin yarısını Kıtmir'e verdim. Çobana bir şey demedim. Oturduğum yerden gözlerimi belerterek minnetle kısa bir bakış attım. Sonra kalktım. Kapiya yöneldim. Arkamda Kıtmir'le yola koyuldum. Çoban hayretle başını salladı sadece. Arkamdan sessizce, "Meczip!" dedi.

Ellerimi belimde birleştirmiş yürürken bir yandan da düşünüyordum. Bu oğlan, hanımla bana geçkince yaşlarımızda bahşedilen bir lütuf gibiydi. Gençlik yıllarımızda çocuğumuz olmamıştı. Babalıktan vazgeçtiğim yaşta mı gönderilmişti bu hediye bana? Hayır, oğlumu kucağıma aldığım güne kadar da, sonrasında da taşkın bir sevince kapılmamış, evet, minnetle ve ağırbaşlılıkla karşılaşmıştım yavrumu. Öyle de büyütmüştüm. Her gece masallar anlatarak uyutmuştum onu. Bir çocuğa bu kadar çok kelime hediye etmek de bir nimet, bir korunma kalkanı değil miydi? O kelimelerin bir varlığı yok muydu? İnsan ruhuna can üstüne can üflemiyorlar mıydı? Canına can katmıyorlar mıydı? Dünyayı anlaşılr ve aşılır bir yer eylemiyorlar mıydı? Bunları düşünürken, kelimelerin hediye olması bilgisinin kof çıkması karşısında kalbi-

min çok kırıldığını hissettim. Gerçekten de içimde bir şey çıt etti. Çıt! Kıtırmir bir dala bastı. Güneş batmaya yüz tuttu. Dağlarda geze geze gece çöktü. Bana soracak olsanız, bitmeyen bir gecenin içinde bir ileri bir geri gidip geliyordum. Arşınladığım yerin de farkında değildim. Dolunayın ışığı, yerde yatan devasa uzun taş sütunların üstüne düşüyordu. Bir sütunun dibine kıvrıldım. Kıtırmir de kıvrılarak yanıma yerleşti. Çok geçmeden kalkıp havlamaya başladı. Bir süre boşluğa havladı, sesi yankılandı, çınladı durdu. Sonra iç geçirerek yine yanıma geldi. Ben o sıra yattığım yerde doğrulup sırtımı sütuna dayamıştım. Kıtırmir gelip uzattığım bacaklarımın yanına yattı. Elimi başına koydum. Başımı da sütuna dayadım. Yüzlerce yıl öncesinden kalma bir taş ocağındaydım. Bir göğe, bir yere baktım. Yerlerde yatan bu sütunlar denizleri aşip gidecekleri yerlere varabilseler kim bilir hangi tapınağı yükselteceklerdi, ama işte burada, ay ışığı altında, gecenin bağrında, gök kubbenin gölgesinde, zamana inat otların arasında, dağ başında yatıyorlardı. Vaktiyle bu gökleri dolduran kanatlı devasa tanrısal varlıkların uçarken hız kazanmak için geride bıraktıkları bacaklarıydılar sanki. Sonra onlar kanatlarının altına rüzgârı doldurarak çekip gitmişler, başka diyarların bilinmedik zamanlarına akmışlardı. Bir ay ışığının altında sırtları parlayan görkemli sütunlara baktım, bir de uzun, cılız etten bacaklarıma. Bacaklarımı karnıma çektim. Oğlumun bacaklarını düşündüm. Dalgaların aştığı, eski bir kal-yondan kopup gelmiş bir tahta parçası gibi oradan oraya savrulan biçare gövdesini. Şimdi yavrum balıklara mı kalmıştı? Kıtırmir'in başını severken katıla katıla ağlamaya başladım. Can dediğin kolayca kırılıp dökülecek, yanıp yok olacak, kanayıp tükenecek hafif, dayanıksız bir şeydi demek. Kıtırmir kalkıp yüzümü yaladı. Böylece kendi varlığım bir başka varlık tarafından onaylanmış oldu. Ne çare! Ona sarıldım. Yasladığı gövdesinin sıcaklığı bana geçti, bitap halde acıyla inlerken içim geçmiş. Tam içim geçerken yerçekimi üzerine düşünüyordum. Yerçekimi, benim için toprağın çekimiydi. Ondan kaçamazdın. Her zaman dik duramazdın. Ve nihayetinde gün gelir, hiç dik duramazdın.

İnsan hep geleceği düşünerek yaşayan bir varlıktı ama bunu yaparken yanlış adımlar atmaktan kaçamıyordu. Bu adımlar onu hep düne düşürüyordu. Düne düşmek, geçmişe düşmek değildi. Dün en yakın geçmiş gibi görünse de geçmiş değildi. En kolay

hatırlanan geçmiş zaman olarak, en hayal kırıcı, umut bileyici bir yok zamandı. D n en büyük ölüm bahçesiydi. Geçmiş, birikmiş d nlerden oluşan engin, yumuşak bir hatırlama bahesiyken, d n, hiçliğin en sert, en zalim, en keskin y z yd . Her şey bütün beraklığı ve bulanıklığıyla orada öylece duruvermekteydi,  l  d nler çokluğunda.

Derler ki, sularda gezenlerin dermanı olmaz. Onlar ki, ıslanmanın ruhuna bölünür. Bahçeleri damlalardan mürekkep parçalardır. Tuzdan bir kefen kaplar suda yitene, yosunlar bir dua silsilesi olur. Tuzun son gülüşü yakıcıdır. Zaman çözünerek yıkılır orada, efendiliği cam kırıklarına dağılır telaşlı karıncalar gibi. Artık sonsuzluğun ve hiçliğin bir olduğu bir sabah yükselir ufuk çizgisinden.

Pervin

Zihnimde bir rüya yansıması duvarı kurmak istiyordum. Gördüğüm rüyaları orada biriktirebileyim ve anlamlarını çözebilmek için istediğim zaman yeniden film gibi seyredebileyim. Çünkü biliyordum: Ben, bana bir şeyler söylemeye çalışıyordum. Rüyaları kopuk kopuk hatırlamaya çalışmaktan çok yoruluyordum. İki kahverengi atın çektiği eski bir at arabası görüyorum. Atların gemi yok. Ağzlarına yırtık beyaz çarşaftan şeritler geçirilmiş gem niyetine. Biri elime bu çaput ipleri tutuşturuyor. Arabaya atlıyorum. İpler elimde güya ama atlar istediği yöne, istediği hızla gidiyor. Bir virajdan aniden dönüyorlar. Soldaki at bir otobüse çarpıyor. İnip hemen bakıyorum. At yerde. Sanki iki ağzı var. Ağzında iyi ayrık. Kazadan dolayı çenesinin altından boynuna kadar bir de yırtık var. Ama kan yok. At can çekiyor. O sırada yanımda on yaşlarında bir oğlan peyda oluyor. Çok doğal bir şeye bakarmış gibi, acımasız bir gerçekçilikle, “O da kafasına buyruk davranmasaydı!” diyor. Şaşkınlıkla bakıyorum oğlana. İplerden tutarak hafif, oyuncak bir atı çekermiş gibi kolaylıkla yol kenarına çekiyorum hayvanı. Sanki ben de çocuğum o an. Atlardan biri erkek, biri dişiymiş; bu, dişi olanmış. Orada ölmeye bırakıyorum. Bir yandan da atı vurmak gerektiğini düşünüyorum. Ama kim, neyle vuracak ki? Burası büyük şehir. Oğlan at arabasına doğru yürümeye başlıyor. Ben de onu izliyorum. Diğer atla yola devam ediyoruz. Meğer elime atların ipini tutuşturan Can’mış. O sırada bir binanın yanında duruyoruz. Oğlan atlayıp iniyor. Bir pencerenin önünde duruyor. Zemin kattaki bir evin kırmızı tül örtülü penceresinden bakıyoruz. İçeride bir adam yatakta yatıyor. Çok hastaymış. Oğlanın dediğine göre adı Ercan’mış.

Hafif bir gündüz uykusu sırasında gördüğüm bu rüyanın etkisiyle gurup vakti kendimi deniz kıyısına attım. Uzun bir yürüyüş yaptım. Denizi, ağaçları, martıları, kargaları, bulutları, yolu, insanları, kedileri ve köpekleri, yani çevremi kuşatan dünyayı algılamaktan yoksun, jölemsi bir maddenin içinde yürür gibi bacaklarımı hareket ettirdim. Dönüşte, bahçe kapısından girerken, uzay yürüyüşü

yapan astronotların neler hissettiğini düşündüm. Uzay gemisine bir kordonla bağlı oldukları halde yıldızların altın tozları gibi parladığı kâinat boşluğunda devinirken, bir anlığına ana karnındaki zamanlarını hatırlar gibi olup aniden içlerine bir kazık sokulmuş gibi irkilmişler midir acaba, diye geçirdim aklımdan. Kuşkusuz, böyle bir hatırlama korkunç bir şey olurdu. Yine de ana karnından dünyaya doğarsın ve bir biçimde dünyaya tutunacağın bağlar inşa edersin, hem de o bağlara tutuna tutuna kaybolsan bile... Ama uzayda, kâinat ananın sonsuz boşlukla dolu karnında kordon bağın koptu mu, tamamen kaybolursun. Bu da yetmez. Hem kaybolur hem ölürsün. Üstelik her şeyin bulunduğu ve aynı zamanda hiçlik olan o boşluğun içinde.

Ben hiçbir şey hatırlamak istemiyordum. Başım çatlarcasına ağrıyordu. Sanki birden kafama kocaman, tanrısal bir yüzük geçirilmiş, tam şakak hizama oturmuş, hızla daralmaktaydı. Şeritten bir ağrı, devasa bir bıçakmışçasına kafatasımı kesmekteydi. İlk kez bu biçimde baş ağrısını hissediyordum. Migren bilmediğim bir yöntemle yoklamaktaydı. Bir an, tuhaftır, korktum. Beyin kanaması geçiriyor olabileceğimi düşündüm. İlk migren atağından sonra doktora gitmiştim. Rahatsızlık ilk olarak gözlerimde başlamıştı. O zaman da beynimde ur olduğu kuşkusuna kapılıp korkmuştum. Gözbebeklerimin etrafına kristal bir yüzük oturmuş gibiydi ve dünyayı ışıklarla kesilen billursu bir ışığın içinden, parıltılı bir yarı körlüğün içinden görmeye başlamıştım. Doktor gülümseyerek, “Hanımefendi, biz buna haleli görme diyoruz!” dedi. Ben ne bileyim sizin ne dediğinizi! Ama ben o zaman da yüzük demiştim! Ellili yaşlarını süren, hiç evlenmemiş biri olarak, bu kahrolası kafamın derinlerinde bir yerlerde muhtemelen bir alyans takıntım vardı. Ama baş ağrısı, ölüm korkusu ve alyansın göktaşları gibi simgesel bir dizilim içinde yer bulması, üzerinde düşünülmesi gereken ayrı, apayrı bir meseleydi elbette. Kalkıp giysilerimle yatağıma uzandım. Yorganın altına girdim. Sabah olduğunda dünyaya gözlerimi açamayacağımı düşündüm. İçimden, “Belki de buraya kadarmış!” diye geçirdim. Belki yazarın dediği gibi ölmeye yatıyordum. Boş vermişlikle, rızayla tül perdelerden akşamın ışıklarıyla loş duvarlara yansıyan dış dünya gölgelerine odaklandım. Gölgele salındıkça henüz bitmediğini, bitemeyeceğini düşündüm. Hayatın. Yarın sabah, utanmadan, aynı bezginlikle gözlerimi açacağımı düşündüm. Beni

yoklayan korku bulutu dağıldı. Gözlerim usul usul kapandı. Dışarıdan gelen araba sesleri, köpek havlamaları uzaklaşmaya başladı, derken bir ambulans sireni işitildi, sesler yine bir an berraklaşıp yaklaşır gibi oldu, sonra yine her şey dağılmaya, çözülmeye, sessizleşmeye başladı. Ne kadar süre geçtiğini bilmiyorum, birden çarpıntıyla birlikte gözlerim açıldı. Rüyamda, kırklı yaşlarının başında kanserden ölen üniversite arkadaşım Fatma'yı görmüştüm. Üniversite yemekhanesinde, bahçesinde her yer süslenmiş, uzun masalar kurulmuş, kalabalık, bir eğlence varmış. Meğer Fatma'nın doğum gününü kutluyormuşuz. Fatma bej, beyaz, uçuk sarı tonlarında, farklı uzunluktaki kumaş parçalarını sarınarak yaptığı dikişsiz bir elbise giymiş. Kumaşlar da, Fatma'nın saçları da ıslak, gülerek bana doğru geliyor. O anda gözlerimi açıyorum. Cep telefonunun ekranından çiğ ışığın saldırısı altında saate bakıyorum. Yatağa uzanalı bir saat bile geçmemiş. Bitmeyen bir gün. Gece yarısına daha saatler var.

Fatma, üniversite yurdundan oda arkadaşımdaydı. İlk sene yaz tatilinde Edirne'ye, evlerine birlikte gitmiştik. Annesi babası öğretmendi, bir de ablası vardı. Fatma benim tersime cıvıl cıvıl, çok neşeli bir kızdı. Neşe bizi kaçınılmaz olarak kucaklar. Başkasına ait olsa bile. Yersiz yurtsuzdur, istediği yerde konaklar, kolayca hareket eder, uçarı değil ama uçuşkandır, kuşatır. Neşe ile güven arasındaki ilişki üstüne hiç düşünmediğimi fark ettim birden. Fatma'nın ablası Şule bana daha çok benziyordu: Ciddi, ağırbaşlı, pek konuşkan olmayan, durgun bir kızdı; bizden birkaç yaş büyük olmasına rağmen aramıza katılmıyor, odasından çıkmıyor, sürekli kitap okuyordu. Sabahları bize çeşit çeşit omlet yapıyor, çayını içtikten sonra yine odasına çekiliyordu. Biz Fatma'nın arkadaşlarıyla buluşup denize gidiyorduk. Bir arkadaşının babasının motorlu kayığına doluşup Saros Körfezi'ni arşınılıyorduk. Kızlı oğlanlı bir balık grubunun içine düşmüştüm sanki. Hepsi güneşin ve suların çocuklarıydı. Bense ayın ve bataklıkların kıızıydım. Benim elle tutulur melankolim onların ayağına bile değmiyordu. Sevinçle yıkanmış bu gençlik o yaz bana güzel hediyeler verdi, diyebilirim: Kumsalların sıcaklığını, denizin parlaklığını, upuzun günleri ve geceleri, bitmeyen şarkıları, sapsarı bir deniz gibi göz alabildiğine uzanan gündöndü tarlalarını ve kayalık tepeleri olduğu kadar, kumul yükseltileri, hafif ama rahat uykuları, geceleri yakılan ateşleri, koşma isteğini ama aynı